

Arrest

nr. 303 858 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Pierre ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 maart 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gelet op het tussenarrest van 21 maart 2024 met nr. 303 566 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 12.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: A.

voornaam: I.

geboortedatum: 30.07.2000

geboorteplaats: MELILLIA

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 12.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 12.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en 7levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Montgomery op 12.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

1.2. Nadat de bestreden beslissing werd genomen, werd verzoeker op 13 maart 2024 voor een tweede keer gehoord. In het kader daarvan legde hij verklaringen af over zijn zwangere partner in Spanje, met wie hij er gezinsherenging had aangevraagd in december 2023. Er werden stukken hierover bijgebracht.

Op 15 maart 2024 werd door de verwerende partij een vraag gericht aan de Spaanse instanties of verzoeker er gekend was.

Op 20 maart 2024 antwoordden de Spaanse instanties dat verzoeker er sedert 14 december 2023 over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt in het kader van buitengewone omstandigheden en hij diezelfde dag een aanvraag gezinsherenging heeft ingediend.

Diezelfde dag werd er een vraag tot een bilaterale overname van verzoeker aan de Spaanse instanties gericht.

Ook diezelfde dag namen de Spaanse autoriteiten de beslissing waarbij zij weigeren verzoeker toe te laten op het grondgebied, omdat hij er niet over enige verblijfsvergunning beschikt. Deze beslissing werd aan de raadsman van de verwerende partij overgemaakt op 25 maart 2024.

Met andere woorden: vooraleer over te gaan tot de uitvoering van de thans bestreden beslissing, is de verwerende partij nagegaan of verzoeker kon worden toegelaten op het Spaanse grondgebied, quod non.

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

Het enig middel luidt als volgt:

“Eerste en enig middel genomen uit de schending van:

-artikelen 7, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

-74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelezen op richtlijnconforme wijze in het licht van artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG;

-artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-Artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie;

-artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

-artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

-de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

-het hoorrecht en evenredigheidsprincipe als algemene beginselen van het Unierecht.

Eerste onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, dat het volgende stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Door deze verwijzing naar een bedreiging van de openbare orde, kent de bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toe, in toepassing van artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980. Deze bepaling leest als volgt:

3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien ;

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een der de land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; ;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...]

5°het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6°het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 vormt zo de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG en artikel 11, lid 1 van dezelfde richtlijn.

Artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG stelt het volgende:

"Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen."

Artikel 11, lid 1 van richtlijn 2008/115/EG voegt hier het volgende aan toe:

"Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten."

Het Hof van Justitie heeft over artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG in het arrest Hassen El Dridi het volgende gesteld:

"In kader van die eerste stap in de terugkeerprocedure moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van richtlijn 2008/115 bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld.

Uit artikel 7, leden 3 en A, van voornoemde richtlijn volgt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er een risico bestaat op onderduiken, de lidstaten, enerzijds, aan de adressaat van het terugkeerbesluit de verplichting kunnen opleggen om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven, dan wel, anderzijds, een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen." (eigen aanduiding)

In hetzelfde arrest heeft het Hof van Justitie het belang van het evenredigheidsbeginsel beklemtoont:

"Uit het voorgaande volgt dat de volgarde van de stoppen van de terugkeerprocedure., zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd"2 (eigen aanduiding)

Artikel 3, lid 7 van richtlijn 2008/115/EG definieert het begrip 'risico op onderduiken' als volgt:

"„risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;" (eigen aanduidingen)

Over het begrip openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4 van richtlijn 2008/115/EG heeft het Hof van Justitie in arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat het volgende geoordeeld:

"Bovendien moeten de begrippen „openbare orde" en „openbare veiligheid", daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde" onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid" betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de Volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid" valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 September 2016, CS, C-304H4, EU:C:2016:674, punten 37-39)." (eigen aanduidingen)

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.

De bestreden beslissing kent geen termijn voor vertrek toe wegens twee redenen.

Allereerst stelt de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker in het verleden geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Met deze stereotiepe overweging geeft de bestreden beslissing geen indicatie van bijzondere omstandigheden die erop wijzen dat verzoeker zich in de toekomst zal onttrekken van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel. De

bestreden beslissing maakt evenmin een afweging van het evenredigheidsbeginsel. Zonder af te wegen of minder verregaande stappen hetzelfde doel kunnen bereiken, legt de bestreden beslissing onmiddellijk de zwaarste maatregel op.

Dit is opmerkelijk, vermits verzoeker in principe akkoord is om het Belgische grondgebied te verlaten en zich naar Spanje te begeven, alwaar hij een gezinsleven onderhoudt. Indien de tegenpartij verzoeker behoorlijk gehoord zou hebben, zou de bestreden beslissing hier rekening mee gehouden hebben (cf. infra tweede middelonderdeel).

Daarnaast acht de bestreden beslissing dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Opnieuw reikt de bestreden beslissing echter niet verder dan stereotiepe verwijzingen naar het feit dat verzoeker noch een aankomstverklaring afgelegd heeft, noch op hotel logeert. Om een beweerdelijke bedreiging voor de openbare orde te onderbouwen refereert de bestreden beslissing louter naar een administratief verslag van de politiezone Montgomery.

De bestreden beslissing overweegt op geen enkel punt waarom de vaststellingen in het administratief verslag wijzen op een actuele, voldoende ernstige dreiging die bovendien de fundamentele belangen van de samenleving schaadt.

Verzoeker werd niet gerechtelijk aangehouden. Zijn vrijheidsberoving is een administratieve maatregel met het oog op zijn verwijdering.

Verzoeker merkt ten overvloede op dat hij zowel in Marokko als in Spanje een blanco Strafrechtregister heeft (stukken 7 en 8).

Met een dergelijke overweging schendt de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980. Op deze manier schendt de bestreden beslissing bovendien het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van het Unierecht en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Met een dergelijke motivering doet de bestreden beslissing eveneens afbreuk aan de motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991.

Tweede onderdeel

Het Unierecht erkent als beginsel het hoorrecht. In navolging van het Hof van Justitie van de EU, heeft Uw Raad in zijn rechtspraak uitdrukking gegeven aan het hoorrecht op de volgende wijze:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32)** (eigen aanduiding)

Over het hoorrecht heeft het Hof van Justitie in het arrest

"Ten slotte vloeit uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. Uit artikel 7 van richtlijn 2008/115, dat in lid 1 voorziet in een passende termijn van zeven tot dertig dagen om het nationale grondgebied te verlaten in het geval van een vrijwillig vertrek, volgt met name dat de lidstaten deze termijn krachtens lid 2 van dat artikel zo nodig verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden."

Op het moment van de neerlegging van huidig verzoekschrift, heeft verzoeker nog geen inzage gekregen in zijn administratief dossier. Of hij daadwerkelijk gehoord werd, zal blijken uit het administratief dossier. Hij behoudt zich dan ook het recht voor om zijn argumenten aan te vullen en uit te breiden in de loop van de procedure.

Ook zonder inzage van het administratief dossier, blijkt een schending van het hoorrecht reeds manifest uit de bestreden beslissing.

Verzoeker onderhoudt een gezinsleven in Spanje (cf infra derde middelonderdeel) Hij heeft in december 2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend ten aanzien van zijn partner.

Zijn partner is bovendien in verwachting van hun eerste kindje. Verzoeker is dan. ook bereid om vrijwillig de verwijderingsbeslissing uit te voeren.,

Zonder vermelding van verzoekers gezinsleven, en zonder een termijn voor vrijwillig

vertrek toe te kennen terwijl verzoeker dat wel wenst, wijst de bestreden beslissing op slechts twee mogelijkheden: ofwel werd verzoeker niet gehoord, ofwel werd hij gehoord, maar heeft de tegenpartij niet met de nodige aandacht en zorgvuldigheid kennis genomen van zijn opmerkingen.

In beide gevallen schendt de bestreden beslissing het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht. In beide gevallen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In beide gevallen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Derde onderdeel

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het EVRM genoemd) stelt het volgende:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het bestaan van een beschermingswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is een feitenkwestie. In het arrest X, Y et Z c. Royaume-Uni heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende overwogen:

« 36. La Cour rappelle que le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 (art. 8) ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir les arrêts *Marckx c. Belgique* du 13 juin 1979, série A no 31, p. 14, par. 31, *Keegan c. Irlande* du 26 mai 1994, série A no 290, p. 17, par. 44, et *Krdon et autres c. Pays-Bas* du 27 octobre 1994, série A no 297-C, pp. 55-56, par. 30). Pour déterminer si une relation s'analyse en une "vie familiale", il peut se révéler utile de tenir compte d'un certain nombre d'éléments, comme le fait de savoir si les membres du couple vivent ensemble et depuis combien de temps, et s'ils ont eu des enfants ensemble, de manière naturelle ou autre, preuve de leur engagement l'un envers l'autre (voir, par exemple, l'arrêt *Kroon et autres* précité, loc. cit.). » (eigen aanduidingen)

Artikel 7 van het EU-Handvest omvat eenzelfde verplichting voor de tegenpartij:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Wanneer de Lidstaten uitvoering geven aan het Unierecht, zoals dat in onderhavige zaak het geval is, zijn ze gehouden om de bepalingen van het Handvest te respecteren.

Verzoeker woont in Spanje, waar hij een gezinsleven onderhoudt met zijn partner. Vermits de tegenpartij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan heeft, impliceert de bestreden beslissing de afgifte van een inreisverbod.

Op deze manier vormt de bestreden beslissing een inbreuk op het gezinsleven van verzoeker en zijn zwangere, Spaanse partner.

Verzoeker beklemt toont in dit opzicht dat volgens het attest van 20 november 2023 (stuk 5) de medische controle na het eerste trimester plaatsgevonden heeft op 22 September 2023.

Vermits sindsdien zes maanden verstreken zijn, is verzoekers partner hoogzwanger.

De uitvoering van de bestreden beslissing betekent niet alleen een verbreking van het gezinsleven van een Unieburger, maar ontnemt verzoekers partner het effectief genot van de rechten die voortvloeien uit haar burgerschap van de ELI, zoals verankerd in artikel 20 van het Europees Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna het VWEU). Bij een uitvoering van de bestreden beslissing, zal ze zich immers genoodzaakt zien om eveneens het Schengengrondgebied te verlaten.

Zonder onderzoek van het familieleven van verzoeker in Spanje, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, alsook artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. Op deze manier geeft de bestreden beslissing eveneens blijk van een inadequate motivering, wat neerkomt op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De bestreden beslissing schendt eveneens artikel 20 van het VWEU. Ten slotte schendt de bestreden beslissing eveneens de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2.2. Beoordeling van het middel

Verzoeker voert in essentie aan

- dat hij niet of niet adequaat werd gehoord;

- dat ten onrechte wordt vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde;
- dat ten onrechte wordt vastgesteld dat er een risico op onderduiken is, en
- dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° (omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en hij dus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (omdat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen en hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden).

Verzoeker voert geen betwisting over het feit dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Derhalve kan hem in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, voor zover dat met inachtneming is van de bepalingen vervat in een internationaal verdrag, in dit geval artikel 8 van het EVRM. De voormelde grond volstaat, zodat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van dezelfde wet een overtuigend motief betreft en verzoeker geen belang lijkt te hebben bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek is gesteund op artikel 74/14, §3, 1° (omdat er een risico op onderduiken bestaat) en op artikel 74/13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (omdat betrokkene een bedreiging is voor de openbare orde).

Het risico op onderduiken wordt gesteund op artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

[...]”

Er wordt respectievelijk vastgesteld dat verzoeker beweert sinds 2 weken in België te blijven en dat niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren (1°) en dat hij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaald termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (3°).

Verzoeker stelt daar tegenover dat gebruik wordt gemaakt van een stereotiepe motivering, die het evenredigheidsbeginsel niet voor ogen houdt nu niet wordt afgewogen of het doel niet zou kunnen worden bereikt door minder verregaande stappen enerzijds en die geen indicatie geeft van omstandigheden die erop wijzen dat hij zich in de toekomst zal onttrekken van een verwijderingsmaatregel anderzijds. Dit is opmerkelijk, zo stelt hij, nu hij in principe akkoord is om het Belgische grondgebied te verlaten en zich naar Spanje te begeven, waar hij een gezinsleven onderhoudt.

De Raad stelt vast dat, in weerwil van wat verzoeker voorhoudt, er niet 1 maar 2 gronden zijn die wijzen op een risico op onderduiken. Verzoeker betwist niet dat hij niet heeft getracht zijn verblijf in België te regulariseren en evenmin dat hij zich niet heeft aangemeld. Deze twee vaststellingen volstaan, in het licht van de criteria van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, op het eerste gezicht om een risico op onderduiken vast te stellen. Verzoeker stelt dat geen afweging werd gemaakt van het evenredigheidsbeginsel in de zin dat niet werd afgewogen of minder verregaande stappen hetzelfde doel zouden kunnen bereiken, maar hij toont niet aan dat hierover uitdrukkelijk zou moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij principieel akkoord is om België te verlaten en zich naar Spanje te begeven, waar hij een gezinsleven onderhoudt, moet worden gewezen op punt 1.2 van dit arrest, waaruit blijkt dat hij niet wordt toegelaten in Spanje omdat hij er niet over een verblijfsvergunning beschikt. Verzoeker toont dus niet aan dat hij een geoorloofd belang kan laten gelden bij dit argument, nu dit erop neerkomt dat de verwerende partij hem zou toelaten zich illegaal naar Spanje te begeven wat niet te verzoenen valt met de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn en in ieder geval geen tegenindicatie vormt voor het risico op onderduiken.

Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat op ondeugdelijke wijze zou zijn vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Deze grond volstaat om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden. Verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek op de tweede grond die gesteund is op artikel 74/13, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Wat de schending van het hoorrecht betreft, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjilida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12)

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 maart 2023 werd gehoord door de politie van Montgomery. Uit dit gehoor is niet gebleken dat verzoeker heeft aangegeven een partner en kind te hebben in Spanje. Daargelaten de vraag echter of hij op dat moment werd gehoord volgens de regels van de kunst, kan überhaupt niet worden vastgesteld dat verzoeker een belang heeft bij het middel, zoals hiervoor omschreven. Immers, het uitgangspunt van verzoeker is dat de besluitvorming anders zou zijn geweest indien de verwerende partij rekening zou hebben gehouden met het feit dat verzoeker een verblijfstoelating had in Spanje op grond van de aanvraag tot gezinshereniging die hij had ingediend, maar zoals hiervoor al is gebleken, hebben de Spaanse autoriteiten geweigerd om verzoeker toe te laten, precies op grond van het feit dat hij er geen verblijfsvergunning heeft. In de mate dat zijn argumentatie over het hebben van een gezinsleven in Spanje losstaat van het hebben van een verblijfsvergunning in het kader daarvan, kan worden verwezen naar wat volgt over de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verzoeker situeert zijn gezinsleven niet in België, maar in Spanje alwaar hij een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend.

De bestreden beslissing legt aan verzoeker het bevel op om België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten hem niet toelaten op het grondgebied omdat hij er geen verblijfsvergunning heeft. Dit impliceert dat de verwerende partij verzoeker zal repatriëren naar Marokko, van waaruit hij kan trachten alsnog een verblijfstoelating te bekomen bij de Spaanse autoriteiten om zich te herenigen met zijn partner en het inmiddels geboren kind. Het is in dat kader dat verzoeker zijn argumenten inzake de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 20 van het VWEU zal kunnen laten gelden. In de mate dat verzoeker betoogt dat het inreisverbod dat hem werd opgelegd daaraan in de weg staat, moet erop worden gewezen dat conform artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn het inreisverbod kan worden ingetrokken of opgeschort en dat uitdrukkelijk is voorzien dat de lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, overleg pleegt met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd. De Raad kan in de huidige stand van het geding alleen maar vaststellen dat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, voor zover ze zou kunnen worden aangenomen, niet wordt veroorzaakt door de thans bestreden beslissing, maar door de weigering van de Spaanse autoriteiten om verzoeker toe te laten tot het Spaanse grondgebied. De schending van artikel 8 van het EVRM, en bij uitbreiding deze van het analoge artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor zover dat betrekking heeft op het gezinsleven en het hoger belang van het minderjarige kind, kan in de gegeven omstandigheden niet worden aangenomen.

2.2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen -met name die van het ernstig middel- volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS